

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

AGAFEM LA INDEPENDÈNCIA AMB LES NOSTRES MANS

El president Carles Puigdemont ha anunciat de manera oficial que demanarà al Parlament de Catalunya que procedesca a declarar la independència del Principat tan aviat com siga possible.

Era l'única eixida raonable després de tot això que ha passat, no únicament avui sinó des del dia que el parlament va aprovar la llei del referèndum i la llei fundacional de la república.

—

Avui la repressió espanyola ha arribat a uns nivells que simplement són impossibles de tolerar. Aquest país no pot acceptar de cap manera la violència cega que les autoritats espanyoles han volgut descarregar d'una manera tan inconscient com cruel sobre aquest poble. Mai més.

—

Però això, aquesta brutalitat, ha estat la rematada de quinze dies de repressió que ens han posat a prova com a societat. Espanya, el dia 20, va desfermar un cop d'estat que la gent va resistir des del carrer i que el govern va confrontar des de les institucions. La unitat entre el govern i el país va ser clau, ha estat

clau després i ho serà encara més aquests dies vinents.

—

Ara és el moment. Aquest és el nostre moment. És l'hora de prendre la història en les nostres mans i de proclamar i defensar la independència del Principat, de la Catalunya que serà el segon estat lliure dels Països Catalans, després d'Andorra.

—

El tren de la història passa molt poques vegades i avui s'ha aturat en la nostra estació. No seríem dignes del poble que s'ha enfrontat amb ungles i dents al terror de l'estat espanyol si no aprofitàssem aquesta ocasió per a agafar fort amb les mans la nostra independència, fer-la possible i oferir-la al món.

—

Visca la república!

ESPANYA ENSORRA TOTS ELS PONTS

ORIOL IZQUIERDO

«Doncs, què diré? Que aquest 1 d'octubre l'estat espanyol ha construït una frontera nova, immensa, insalvable, buida de ponts, entre ell i nosaltres»

Escric aquestes notes a peu dret, a quarts de nou del vespre, al carrer, envoltat per desenes, centenars de veïns, probablement dos o tres milers, que ens hem aplegat per protegir el col·legi electoral Matas i Ramis mentre s'hi recompten els vots. No sé a quina hora anirem a dormir, si dormim, i això que ens hem llevat tan d'hora, tan poca estona després de posar-nos al llit, que segur que aquest serà per a molts, per a tots, un dels dies més llargs, el més llarg, de la nostra vida.

Així en viu, en calent, encara enmig de tot, encara sense cap dada, no és fàcil analitzar què ha passat durant aquest diumenge ni què hem d'esperar per a avui dia 2, per als dies que vindran. Faré un esforç de racionalitat i m'estaré de dir que l'estat espanyol només ens ha donat arguments per tirar endavant una DUI, molts i contundents, i per proclamar-la amb la comprensió de qualsevol espectador internacional. No cal dir que la desitjo, com l'espero, la somnio, aquesta declaració. No ho diré, doncs.

Doncs, què diré? Que aquest 1 d'octubre l'estat espanyol ha construït una frontera nova, immensa, insalvable, buida de ponts, entre ell i nosaltres. Una frontera que ja ningú no pot ignorar. Una frontera que fa impossible allò que alguns anomenen equidistància. No, ja no hi ha cap equidistància que sigui sostenible. Qui no denunciï amb veu alta i clara la violència injustificable i gratuïta amb què diumenge van actuar els agents de la repressió es desqualifica per tornar a parlar. Es digui Iceta o es digui com vulgui.

I dels altres no cal ni parlar-ne. M'agradaria que en endavant els periodistes responsables no n'acceptessin cap més mentida. Que posessin en evidència qui menteix i acte seguit l'ignoressin. La salut democràtica també es construeix així. Mostrant en tota la seva nuesa els Millos i les seves mentides. Aquesta és una de les lliçons de l'1 d'octubre. La nostra paciència, la nostra capacitat de resistència, la nostra decidida no violència ens dóna el dret a no callar mai més ni davant la manipulació i la mentida ni davant la falsa equidistància. La neutralitat és incompatible amb la defensa de la llibertat. ■

ALLÀ ON CREIX EL PERILL, HI CREIX ALLÒ QUE ENS SALVA

BIEL MESQUIDA

Com puc fer una topografia de les proves que hem de travessar?

No sé com dir l'experiència d'aquest nou pensament i sensorialitat del temps i de l'espai.

—
Sé que seria precís inventar una llengua nova.

—
Sé que seria precís trobar una dicció que pogués reflectir tot d'esdeveniments, accions, sentits, fetes i fets novells que visc ara mateix, quan la història del meu poble m'arrossega més enllà de les emocions, dels sentiments i de les pensades.

—
Com puc fer una topografia de les proves que hem de travessar?

—
Quan contemplant les lluites d'aquest mils de milers i milers de ciutadans que amb una personalitat pròpia, una llibertat pròpia i un amor propi, fan coses per a la seva societat sense por i amb coratge, sé que l'infern és de cada vegada més afàsic i petrificat mentre que el paradís és més i més revoltador i musical.

—
I que la joia està molt implicada en aquests afers. Per

a mi és un criteri fonamental.

—
La joia, el riure, el joc, tot allò que en general pot ser pres pel mal cantó, perquè hi pot haver alguna cosa de còmic també, que no cal oblidar. Un aire de comèdia.

—
El riure de l'univers.

—
Quan no hi ha joia, tot esdevé fals. És una forma de revelació.

—
I aquest dia d'ahir, 1-O, la votació en el referèndum a Catalunya, va ser una escola de llibertat, una conversació, un intercanvi, una transmutació, un art del capgirament, un diàleg, una invenció de cadències, un màster de contactes, un caminal de dignitats i de respectes i d'amors, una forma d'escoltar-nos els uns als altres.

—
Feliç l'humà que pren cada cosa pel bon cantó. I a través de la vicissitud de la vida es deixa guiar per la raó i la sensibilitat.

—
Ahir vaig veure i vaig sentir joia, coratge, combat, cultura i fraternitat encarnades en éssers humans: vaig veure practicar la facultat de pensar contra l'oceà de la ignorància, que engendra la violència.

—
No ens hem de col·locar mai en el terreny de l'adversari.

—
I vaig veure i escoltar i saber cossos d'amor que lluitaven amb les armes de la pau, la bondat i la paciència, totsemp.

—
No ens expropiaran de nosaltres mateixos: essencial! ■

JEAN-MARIE DEL MORAL

Milions de persones s'han mobilitzat per votar en el referèndum. ELISABETH MAGRE

El dia que Catalunya va guanyar-se la república a cop de democràcia

Referèndum Crònica del dia que els catalans van guanyar la llibertat resistint l'imperi del terror amb urnes i vots

PERE CARDÚS

Després d'un dia i mig de vigília als col·legis del referèndum d'autodeterminació, milers de catalans es van alçar ahir disposats a decidir el futur del país. I a fe de Déu que ho van fer. La jornada, involuntàriament èpica, fou la demostració més rotunda possible de la determinació d'una part molt majoritària del poble de Catalunya de no deixar-se robar la democràcia i l'anhel de llibertat. Malgrat la violència de la policia espanyola i la Guàrdia Civil, que van fer més de vuit-cents

ferits amb l'excusa de segrestar les urnes plenes de butlletes, la participació va ser altíssima i els resultats poden donar un impuls definitiu a la república catalana.

Dels avisos amics als primers assalts

A primera hora, pels volts de les sis de la matinada, parelles de mossos d'esquadra visitaven els col·legis, protegits per desenes de milers de ciutadans, per anunciar que tenien l'ordre d'entrar a segrestar urnes i material electoral. Tanmateix, la gran presència de gent els impedia de fer-ho. Poc abans de la

La demostració més rotunda de la determinació d'una part del poble de Catalunya de no deixar-se robar la democràcia

constitució i l'obertura de les meses de votació, la policia espanyola i la Guàrdia Civil, despleats per tot Catalunya, van començar a assaltar col·legis agredint violentament tothom qui hi havia acudit a votar. Els primers assalts foren als col·legis que tenien assignats el president Puigdemont, el vice-president Junqueras i la presidenta Forcadell. Fou especialment violent l'assalt als votants de Sant Martí de Julià, al col·legi de Puigdemont.

Fileres inacabables

L'alerta es va escampar per tot el país. Les furgonetes de la po-

En cap cas l'estratègia de la por i la violència no feia recular el referèndum

licia espanyola i els tot terrenys de la Guàrdia Civil corrien per les carreteres de les comarques i els carrers de les ciutats, però això no impedia pas que la major part del país votés si volia la independència de Catalunya o no. Una hora abans d'obrir els col·legis, el portaveu del govern, Jordi Turull, havia anunciat un canvi metodològic del cens que feia que tothom pogués votar allà on més li convingués. Era una manera d'evitar que el tancament a la força d'un col·legi impedís la participació a un sector de la població. Les llarguíssimes fileres de votants omplien les xarxes socials de fotografies espectaculars. De fet, molts votants van acabar fent hores de cua per poder votar, de tanta gent que hi havia anat.

Petits i grans, sense distinció

Arribaven més i més imatges de violència de les forces de seguretat espanyoles. Avis, nens, joves i adults rebien de valent sense distincions. L'agressió a una consellera del govern –Clara Ponsatí, d'Ensenyament–, a una àvia, a un home que tingué un infart i fou hospitalitzat... Els agents armats de l'estat espanyol no feien diferències a l'hora d'atonyinar tothom qui anés amb butlletes a les mans i el somriure de qui sap que ja guanya. Després d'aquell 'a por ells', els cops de porra,

les empentes, les estirades de cabells, les destrosses de portes i finestres, i els trets de bales de goma (prohibides a Catalunya des de 2013) semblaven una continuació lògica de l'esperit amb què una part important de l'estat espanyol s'havia pres la voluntat democràtica i pacífica dels catalans.

La lliçó dels catalans

L'objectiu del govern espanyol i els seus aparells d'estat era d'impedir que es pogués projectar una imatge de normalitat i de legitimitat del resultat del referèndum. Però la ciutadania de Catalunya donava una nova lliçó de creativitat democràtica, de compromís cívic, d'esperit pacífic i de solidaritat humana. En cap cas l'estratègia de la por i la violència –ço és, l'estratègia del terror– no feia recular el referèndum, l'exercici democràtic i la sintonia entre govern, parlament i població. Les fileres de votants armats amb butlletes blanques pel no o pel sí no van amainar en cap moment fins al tancament dels col·legis, a les vuit del vespre. Alguns centres de votació havien tancat més d'hora preventivament per evitar el segrest de les urnes plenes de vots i derivaven els votants a col·legis més protegits per la població.

'La vergonya d'Europa'

El portaveu Turull havia

1. Els Mossos d'Esquadra han acudit a tots els col·legis electorals. ALBERT SALAMÉ // 2. Milers de persones hi han oposat resistència pacífica. A.S. // 3. La policia espanyola ha agredit els ciutadans. VW

1

2

3

1. El president Puigdemont vota a Cornellà de Terri. E.P.

// 2. Malgrat tot, els ciutadans han pogut votar. ELISABETH

MAGRE // 3. Una manifestant amb una estelada davant uns
quants agents de la policia espanyola. ALBERT SALAMÉ

anunciat a migdia una participació superior al 50% del cens. Per tant, l'atenció es concentrava a última hora a l'anunci de resultats, si més no, parcials. Mentrestant, Rajoy decidia de fer una compareixença de premsa –sense preguntes, com ja és habitual– per celebrar la desarticulació del referèndum i la victòria de l'imperi de la llei, la seva llei. Res més lluny de la realitat. El referèndum es va fer i tan sols van aconseguir alterar uns quants col·legis.

El relat del govern espanyol i dels mitjans de comunicació que actuen a redós seu es desfeia com un terrós de sucre en boca de dirigents polítics i persones influents de tot el món. I, sobretot, a les pàgines i a les pantalles dels mitjans de comunicació més influents del món, que a mitja tarda parlaven de 'la vergonya d'Europa' i de la 'violència injustificada' de l'estat espanyol contra els catalans que volien votar. Governants europeus començaven a trencar el silenci habitual i condemnaven l'actuació de les policies espanyoles contra una votació pacífica.

Pendents del president

A conseqüència d'una jornada amb totes aquestes característiques, la portaveu de la CUP, Anna Gabriel, demanava de fer vaga general i recordava que la llei del referèndum preveia la declaració de la independència a continuació. Al capvespre es feien unes quantes reunions d'entitats, sindicats, partits i organitzacions per a acordar una resposta unitària a l'agressió descomunal de l'estat espanyol.

Tothom esperava especialment la compareixença del president Puigdemont per a saber quines conclusions havia tret d'un 1 d'octubre en què el poble havia salvat el poble.

Abans de les paraules del president, Jordi Cuixart, el president d'Òmnium, avisava a la plaça de Catalunya de Barcelona que la Taula per la Democràcia feia una crida a la vaga general el 3 d'octubre. I valorava que havia estat un dia històric del qual calia estar molt orgullosos. Per una altra banda, Jordi Sánchez, president de l'ANC, convidava a continuar treballant 'per guanyar la llibertat'. I avançava: 'Avui aquí, davant les urnes, i qui sap si aviat davant del parlament.'

Independència

Carles Puigdemont, el president, va sortir a les deu del vespre per anunciar que demanaria al parlament que proclamés la república catalana. També va fer una crida a la comunitat internacional a implicar-se i a abandonar el silenci institucional que havia regnat fins ara a Europa, per bé que ja havia començat a esquarterar-se. Puigdemont va agrair l'exemple i l'actitud dels ciutadans que ho havien fet possible, 'que s'havien guanyat el dret de tenir una Catalunya independent'. I especialment a les vuit-centes persones que havien estat ferides per l'assalt de la policia espanyola. El parlament té ara la responsabilitat de complir el mandat de la llei del referèndum, guanyat amb suor, creativitat i molts somriures per un poble que avui ja camina decidit. ■

El país alça un mur de votants contra la violència de l'estat espanyol

Referèndum Crònica de les primeres hores d'un diumenge de democràcia i de referèndum a Catalunya

La gent s'ha mobilitzat des de ben d'hora per protegir els col·legis electorals. ALBERT SALAMÉ

PERE CARDÚS

Aquesta matinada ciutadans de tot Catalunya que volien exercir el dret de vot en el referèndum han custodiat els col·legis electorals. Sacs de dormir, tendes de campanya, coques i cafeteres per a fer l'esmorzar. La nit ha passat de pressa i molt pocs han dormit. A les cinc de la matinada calia ser davant la porta per evitar que els Mossos d'Esquadra po-

guessin complir l'ordre del Tribunal Superior de Justícia d'endur-se urnes i precintat els punts de votació. Una multitud de gent s'ha aplegat davant els col·legis esperant que cap a les sis arribés la patrulla de mossos. El dia s'ha alçat amb normalitat. El poble s'ha alçat amb joia i esperança. Aplaudiments, cants, abraçades, somriures...

Parelles de mossos s'han presentat a la majoria de col·legis i, en veure la quantitat de gent concentrada, han comunicat que hi restarien

fent guàrdia però que no podien entrar sense causar un mal superior. La gentada s'ha organitzat en unes fileres perfectes per esperar el moment de l'obertura de les meses, a les nou. Tot semblava encarrilat pràcticament tot el país quan han començat a arribar les notícies de la presència d'efectius antiavalots de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil en alguns col·legis. La gent ha pogut retenir una estona els policies espanyols, però han tardat poc a rebre ordres de fer ús de la violència.

La gent ha pogut retenir una estona els policies espanyols, però han tardat poc a rebre ordres de fer ús de la violència

L'agressió dels policies espanyols a la gent gran ha estat una de les imatges del dia. vw

La destrucció i l'agressivitat policíaca espanyola és retransmesa en directe per les televisions més importants del món, entre les quals hi ha la CNN, que relata sobre el terreny l'error monumental que acaba de cometre l'estat espanyol. Periodistes i mitjans de tot el món, ara mateix, envien informacions esgarri-foses de l'actuació de l'estat contra ciutadans indefensos i pacífics carregats amb una butlleta de votació a la mà i disposats en fila índia. La famosa línia vermella s'ha acabat de traspasar. Pràcticament, ja s'ha esborrat de tan trepitjada que l'han deixada, entre el cop d'estat del 20 de setembre i l'actuació d'aquest matí.

Entre els punts que han concentrat les agressions de l'estat espanyol contra els ciutadans catalans, hi ha els llocs

on era previst que votessin el president, Carles Puigdemont, el vice-president, Oriol Junqueras, i la presidenta del parlament, Carme Forcadell. Són tres persones que aquest vespre tindran a les seves mans una decisió determinant: i ara quin és el pas següents? Cops, trencadissa de vidres, taules tombades, gent gran ferida... La barbàrie ha assaltat la democràcia. Però, com l'aigua, la veu del poble s'esmunyirà entre els dits de l'autoritarisme i avançarà. Els dirigents i tots els votants dels col·legis tancats podran votar en un altre punt. La veu de l'enorme quantitat de gent que avui s'ha alçat decidida a defensar els drets humans i les llibertats fonamentals és ben clara: 'No ens aturaran. No ens podran parar. Ja marxem. Ja ens n'hem anat. La bèstia

A les cues dels col·legis hi ha nens que veuen els pares amb una butlleta als dits i el seu futur als ulls

ferida fa les últimes espernegades. Però ja està.'

A les cues dels col·legis hi ha nens que veuen els pares amb una butlleta als dits i el seu futur als ulls; àvies de noranta-nou anys que repeteixen el nom del seu estimat, que tant va lluitar, quan s'acosten al col·legi enmig dels aplaudiments; joves que s'agafen la mà pel projecte que construeixen plegats també avui; pares orgullosos dels seus fills, que s'han or-

ganitzat per primera vegada per defensar el país... Aquest poble és el que ataquen els agents de la policia espanyola. Aquest poble és el que vol fer desaparèixer una Espanya que volia ser estat-nació i ha esdevingut estat-presó. El dia és llarg. I Catalunya resisteix i avança pacíficament, democràticament i amb el somriure de la revolta. Avui ha alçat un mur de votants contra la violència de l'estat espanyol. ■

Agents de la policia espanyola davant la gent que intentava protegir el col·legi Ramon Llull. ACN

Vida, mort i resurrecció d'una urna

Referèndum Crònica en primera persona de l'arribada i segrest de les urnes al col·legi Ramon Llull de Barcelona

ANDREU BARNILS

Són quarts de sis del matí. Surto del col·legi on he passat la nit, l'Institut Consell de Cent de Barcelona, al Poble-sec de Barcelona. Camino encara no cinc minuts, arribo a casa, em canvio de roba i baixo. Allà em recull un cotxe. Són les set del matí, i el conductor és un RA, un representant de l'administració. Els homes i les dones encarregats de fer arribar les urnes i les butlletes als col·legis electorals de la ciutat.

Vida

‘Amb mi, s’hi van posar en contacte fa pocs dies. Cada persona s’encarrega de cinc meses electorals. Això vol dir que jo m’he d’assegurar que hi hagi urnes, butlletes i president en aquestes mesos. I això farem avui’, em diu, somrient. Arribem a un altre barri de la ciutat. Hi recollim una noia. Se saluden. No es coneixien fins fa una setmana. I ara formen part de la mateixa cel·la operativa. Cinc persones per cel·la. La noia porta urnes. En clau, en diuen ‘confeti’. El confeti són caixes embolicades de color

No es coneixien fins fa una setmana. I ara formen part de la mateixa cel·la operativa

negre, on hi ha urnes, butlletes i documentació. Les posa al maleter. I enfilem.

‘Nosaltres vam fer reunions de coordinació a locals de Barcelona. No cal dir quin. Cursos de cuina. Allà ens vam formar una mica. Som gent de confiança dels partits, del govern, o de vells anys de militància. Ahir mateix fèiem la darrera reunió en un garatge de Barcelona. Asseguts a terra. Com si fóssim en la clandestinitat. Entre nosaltres ens comuniquem amb Signal. I ens hem anat preparant per al dia d’avui. Per assegurar que les urnes siguin on toca.’

Agents de la policia espanyola segresten una urna. ACN

Són les 7.15. Arribem a un col·legi de Barcelona i la noia, amb les urnes, baixa del cotxe. 'Les urnes, les urnes!', crida la gent. La gent plora d'emoció. Deixem la noia enrere i continuem el nostre viatge. Ella entra urnes dins el col·legi envoltada d'eufòria.

Arribem a l'institut Ramon Llull, al carrer del Consell de Cent. El RA s'identifica i parla amb els responsables del col·legi. Veig que el mig coneixen. 'Ara sí que ens coneixem. Fa uns dies vaig venir a identificar-me. Tots tenim un responsable del col·legi, o de la gent que s'ha quedat tancada dins, amb qui podem parlar. Els col·legis, no els ha encerclats el govern, sinó la gent. Nosaltres sabíem amb qui havíem de parlar.' El RA els explica que les urnes arribaran al cap de pocs minuts i, efectivament, al cap de pocs minuts, arriba un altre cotxe. Un altre representant de l'administració. En baixen les urnes. En aquest cas, gens d'eufòria. Cap crit. Ens obren

Hi ha col·legis que s'havien tancat, i amb urnes segrestades, que tornen a obrir

la porta del col·legi, i cap dins.

Són vora les vuit i entrem dins el col·legi. Es col·loquen urnes i taules a l'espai. Se surt al carrer i es demana si s'ha presentat cap membre de la mesa. Cap ni un. 'Ja ens ho esperàvem. Només el 5% van rebre la notificació a casa. Per tant, ara hem de seguir el que diu la llei. I la llei diu que els primers votants fan de membres de mesa.' I efectivament es demana quins primers votants hi ha disposats a fer de membres de mesa. Entre més, hi veig Elisenda Paluzie. I també entren els apoderats dels partits: ERC, PDCAT, etc.

Mort

Bon ambient, tot és relaxat,

ara. 'I pensa que al final el cens és universal. No s'ha volgut imprimir cens i portar-lo en paper als col·legis per evitar que els policies, si vinguessin, el requisessin, i acusessin els membres de la mesa. Ara el cens és dins l'ordinador, i tothom pot votar a l'escola que vulgui. No cal anar a la teva. Que en tanquen una? Anem a una altra.'

I efectivament. Volen tancar l'escola. Furgonetes de la policia espanyola envolten el col·legi Ramon Llull. Són les imatges que s'han vist per la televisió. La policia, de mica en mica, va traient gent de la porta, però acaben saltant la reixa, més que no entrar per la porta. La resistència és pacífica del tot. I els policies fan servir una violència i una agressivitat que els permet d'entrar al pati primer i després dins l'escola. Són les imatges que faran la volta al món de policies segrestant urnes. Aquest és el moment que hi entren i segresten l'urna:

M'he trobat assegut a terra defensant la porta del col·legi. I al meu darrere, braç per braç, torno a veure Elisenda Paluzie. Honor i glòria defensar el referèndum al seu costat. La policia acaba entrant per una altra porta. Nosaltres ens aixecarem sense haver rebut. No tothom ho pot dir. Mentre escric aquesta crònica, les batusses i estomacades i bales de gomes són constants. I al Ramon Llull, també. És violència estatal.

I resurrecció

El RA m'informa que el col·legi Ramon Llull es tanca. La gent podrà anar a votar a un altre col·legi. Però per WhatsApp m'arriba una notícia. Hi ha col·legis que s'havien tancat, i amb urnes segrestades, que tornen a obrir. És la resurrecció d'una urna. La resurrecció d'un col·legi. És l'inici del joc del gat i la rata, que pot durar tot el dia. Policies espanyols segrestant urnes. Catalans reobrint-les. Això durarà. Això marcarà. ■

Milers de persones han fet cua per a votar des de la matinada. ACN

I, tanmateix, la gent persisteix

Referèndum Van arribant imatges de la violència policíaca a altres llocs del país. Gossos rabiosos. Però la gent continua fent cua sota la pluja per votar, i la veïna baixa una olla de macarrons

BEL ZABALLA

Hem dormit poc i ens hem alçat ben d'hora. A les cinc, dempeus. Negra nit, encara, i plujosa. A la porta del col·legi no para d'arribar gent. Salutacions a coneguts, a veïns, alguns dels quals no hauries dit mai que te'ls trobaries aquí, a gent que feia anys que no veies. Hi ha qui ha baixat de casa una cadira plegable, que el dia serà llarg. Hi ha emoció. Ganes. Alguns seuen a terra i passen l'estona jugant a cartes. Fa olor de xocolata

desfeta, l'ha portada la Pilar, la veïna del primer. I a les sis, el so de les gralles que s'acosta: un grup de grallers desperta la ciutat al to de les matines. Els grups de whatsapp treuen fum. Imatges de tractors tallant algunes carreteres. A les set en punt, la gent que quedava dins surt tota a fora: el col·legi ha d'estar buit quan es constitueixi la mesa. Disciplina i rigor. I les urnes, que no arriben? Arribaran aviat. Ahir a la matinada, en J., un dels voluntaris encarregat de la missió, va rebre el missatge amb la localització on havia d'anar-les a buscar. S'espe-

S'espera uns carrers més enllà fins que s'assegura que no hi ha policia per portar-le

ra uns carrers més enllà fins que s'assegura que no hi ha policia per portar-les. Clan-destinament, com qui portés un carregament de droga. Però som a l'Espanya més involucrada i antidemocràtica que s'ha vist en dècades, i així és com hem de votar en un referèndum. Quan arriben, silenci inicial, 'què passa, què passa?', passadís i, com qui fa les últimes passades d'una llarga maratón, aplaudiments fins que són tots dins fora de perill. Diria que són les primeres llàgrimes del dia.

Primer obstacle superat. Els aplaudiments es repeti-

Malgrat les agressions policíiques, els votants s'han concentrat davant dels col·legis durant tot el dia. ACN

ran unes quantes vegades. Com quan arriba la parella de Mossos d'Esquadra. Qui és el responsable? I els dos centenars a l'uníson: Tots! Se'n van a l'altra vorera a aixecar acta i torna l'ovació del carrer. Ja ha sortit el sol, i de dins vénen a demanar voluntaris per a constituir la mesa: de seguida en són prou i de sobres. Però es fan les nou i la porta no obre. Hi ha neguit, i les notícies corren per mòbil d'un grup de gent a un altre: a Barcelona, la policia espanyola ha començat a repartir sense miraments. 'Se'ls ha anat el cap!' I els vídeos que fan enrabià. 'Si només volem votar!' A dins tenen problemes, els han fet caure el sistema informàtic. Finalment, a un quart de deu, neguitosos, decideixen obrir i la riuada de gent enfila cap dins de l'escola. Un apoderat surt i avisa: ho haurem de fer amb boli i paper, amb totes les coses que això comporta. La tensió i els nervis afloren.

A vegades només cal un braç sobre l'espatlla. Fins aquí hem pogut arribar, em deixa anar mig derrotat. Però a vegades també n'hi ha prou amb eixugar-se els ulls un moment per recompondre's. Que no, que encara ens en podem sortir.

La immensa cua avança lentament. Avui havia de ser un dia bonic, però per Twitter corren imatges i més imatges de la brutalitat policíaca. Aquí, de moment, està tot tranquil. I una hora més tard voto, i em fotografio amb el meu germà després de quatre hores de vetllar el col·legi on vam créixer per immortalitzar el moment. Fa un moment, sortia per la porta d'haver votat una dona gran en cadira de rodes que deia: Quina il·lusió, tu! I tornàvem a eixugar-nos els ulls i l'aplaudíem.

Pujo a casa a carregar el mòbil deu minuts i me'n vaig a veure com va la cosa en altres col·legis. Per whatsapp van avisant, aquí falta gent.

Avui havia de ser un dia bonic, però per Twitter corren imatges i més imatges de la brutalitat policíaca

Jo no sé si el mosso que ha vingut al meu col·legi ha plorat pas perquè des d'on jo era no veia res. Però ha passat en més d'un cas, m'ho expliquen en Jaume i l'Eva amb cara d'al·lucinat: Ha vingut el mosso a avisar-nos de la situació i li queien llàgrimes, Bel! Quines coses que veiem aquests dies. Però l'ambient es va enrarint de mica en mica, a mesura que el cel torna a enfosquir-se i torna a ploure. Rumors i més rumors de l'arribada de guàrdies civils que fan tensar. Voluntaris que surten a dir que entrin a votar els qui van amb canalla i la gent gran. Que demanen que

la gent s'ajunti més. Hi ha nervis. I continuen arribant imatges de la violència policíaca a altres llocs del país. Gossos rabiosos. És demencial. Però de camí cap al camp base veig que continua havent cues en tots els col·legis. De Vilafranca del Penedès, en aquest cas, però podria ser qualsevol altra vila del país, diria. Gent que s'arrecera de la pluja mentre espera el seu torn per a poder ficar la papereta dins l'urna. I la veïna que apareix de sobte amb una olla de macarrons per als voluntaris i els resistents.

Aquesta remor que se sent no és només de pluja. ■

Manifestacions espontànies a les Illes i el País Valencià en protesta contra la repressió a Catalunya

Referèndum València, Castelló, Alacant, Palma, Maó, Felanitx, Pollença, Porreres i Manacor, les principals ciutats que s'han mobilitzat per a protestar contra la repressió de l'estat espanyol

REDACCIÓ

Les Illes i el País Valencià s'han solidaritzat amb la ciutadania catalana, que avui ha estat reprimida violentament per la Guàrdia Civil i la policia espanyola des de primera hora del matí. A València, milers de persones s'han mobilitzat pel centre de la ciutat. La plaça de l'Ajuntament de València s'ha omplert de centenars de persones i s'hi han pogut sentir crits com ara 'Rajoy dimissió', 'Votar no és il·legal' o 'València està amb el poble català'.

Però València no s'ha quedat sola al País Valencià. A Castelló hi ha hagut les mateixes mostres de solidaritat i una riuada de gent ha omplert els carrers del centre, i a Alacant un grup de manifestants s'ha concentrat a la plaça de la Muntanyeta amb una pancarta que deia: 'Pel dret d'autodeterminació. Sí al referèndum. No a la repressió'. Un comandament de policies espanyols ha encerclat la mobilització.

A Palma, la gent estava citada a les vuit del vespre a la plaça de Cort, però una hora abans ja hi havia gent. Els manifestants han brandat estelades, senyeres i pancartes per a exigir la democràcia, que han demanat a crits abans de cantar 'L'estaca'. La policia espanyola ha col·locat tanques i han impedit que els manifestants s'acostessin a la façana de l'ajuntament. També hi ha hagut concentracions a Maó, Felanitx, Pollença, Porreres i Manacor.

1. Concentració a València. vw // 2. Concentració a Castelló. vw // 3. Concentració a Palma. m.s.

DILLUNS 2 OCTUBRE 2017

No faces de la teua ignorància un argument
Joan Fuster

vilaweb.cat

Gerard Piqué no pot contenir les llàgrimes per la violència de la policia espanyola a Catalunya

La CNN, sobre la repressió a Catalunya: 'La vergonya d'Europa'

Libération ataca durament Rajoy i demana la intervenció d'Europa

The Guardian dona la raó a Puigdemont: 'L'estat espanyol ha perdut'

El president de Catalunya demana al parlament la proclamació de la independència

Tanquen els col·legis electorals, Catalunya ha resistit el terror